

Till trafikförsäkringsbolagen

Sambandsfråga. Beräkning av inkomstförlust.

(Jfr nr 20/1979 med där gjorda hänvisningar)

Ärendet behandlades vid nämndens sammanträde 18 juni 1980.

I sitt yttrande i ärendet 18 juni 1980 anförde nämnden (Öhman, Ingegerd Westlander, Roeck-Hansen och Nyström) följande.

"N.N., född 9.3.1931, ådrog sig vid trafikolycka 15 oktober 1976 brott i vänster lårben. Invaliditetstillstånd anses ha inträtt 5 mars 1979. Invaliditeten bedöms till 22 %.

Före olyckan arbetade N.N. som avsynerska vid Algots i Borås. Till följd av bristande sysselsättning hos Algots blev hon uppsagd från anställningen 22 juni 1978. Efter den akuta sjuktiden har hon fått anställning hos Eiser AB, där hennes arbetsuppgifter huvudsakligen är att avsyna strumpbyxor. Arbetet går så till att hon sitter framför ett bord försett med en underifrån upplyst glasskiva. På höger sida om sig får hon en vagn med strumpbyxor. Efter att hon kontrollerat strumpbyxorna mot den belysta glasskivan lägger hon dem i högar på sin vänstra sida. Hennes arbetskollegor som utför samma slags arbete har ackord och för att uppfylla ackordet skall 1.600 par strumpbyxor kontrolleras varje dag. Enligt vad N.N. har uppgett till bolaget hindrar de vridningar och påfrestningar som arbetet medför henne att orka mer än 1.200 par per dag. Detta uppges medföra att hennes arbetsförtjänst är lägre än arbetskamraternas. Hennes årliga arbetsförtjänst beräknas vara för närvarande ca 6.500 kronor lägre än den genomsnittliga förtjänsten för hennes arbetskamrater.

Bolaget har förklarat som sin mening att det förhållandet, att N.N:s arbetsförtjänst understiger hennes arbetskamraters, till övervägande del beror på att N.N. har besvär från ryggen, som bolaget förmenar ej härrör från trafikskadan, och att alltså inkomstskillnaden inte i sin helhet är betingad av trafikskadan. Bolaget har föreslagit 1.000 kronor för år i inkomstlivränta samt i kommentar till förslaget anfört, att bolagets förtroendeläkare bedömt den förvärvsmässiga invaliditeten till följd av skadan till högst 10 % av inkomstskillnaden ca 6.500 kronor för år.

Bolagets förtroendeläkare har i utlåtande till bolaget daterat 8 februari 1980 uttalat: "Ryggbesvär sedan -66. Sittande arbete, påverkas endast i ringa mån av höftskadan men mer av ryggsjukdom. Bedömer (snällt) den förvärvsm. inval. p.g.a. trafikskadan till max 10 %. Med. inval. dock 22 %."

Den medicinska utredning som bolaget redovisat i nämndspromemorian - förutom förtroendeläkarens invaliditetsbedömning - utgöres av läkarintyg utfärdat 5 oktober 1979 av avdelningsläkaren Krister Sundholm, ortopediska kliniken, Centrallasarettet, Borås. Sundholm uppger i intyget bl.a. följande.

"Patienten uppgav att hon före olyckan aldrig haft några ryggbesvär. Hade nu ständig värk i ländryggen samt stelhetskänsla. Oförmåga att ligga på vänster sida. Besvären accentuerades vid gång. Försämring i sittande.

Besvär från vänster fotled i form av svullnad på kvällarna, vilken går ner på natten. Nattetid stickande smärta i vänster vad. Ostadighetskänsla i vänster fotled. Uppgav sig vid ett tillfälle ha vrickat denna, ramlat och slagit i höften.

Patienten uppgav sig åter i arbete som avsynerska, dock på annat företag. Gångsträcka 4 km. Får smärtor i låret efter 2 km och värk efter ansträngning. Klarar ej att gå i uppforsbackar på grund av smärtor i låret. Måste då stanna och vila. Använder sedan lång tid skoförhöjning på vänster sida.

Vid undersökningen den 13/9-79 fann man följande:

Tvådelat välläkt ärr på laterala delen av vänster lår, c:a 15 cm långt. I distala delen ett missfärgat och indraget handflate stort område. 4 - 5 cm:s benförkortning vänster uppmättes. Hela förkortningen faller på lårbenet.

I stående har patienten uttalad bäckenlutning åt vänster, vilket uträtas vid c:a 4 cm:s förhöjning under vänster fot. En vänsterkonvex scolios uppträder i stående utan underlägg och uträtas vid 4 cm:s underlägg. Böjer framåt till 1 dm:s finger-golvdiastas. Sidoböjning utan anmärkning. Lasègue's tecken saknas. Patellar- och achillesreflexer positiva och lika bilateralt. God kraft i stortå-extensorer och fotens extensorer. Inga sensibilitetsstörningar.

Omgång vänster lår 40 cm (höger 41 cm). Fri rörlighet i vänster höftled. Vänster knäled utan anmärkning. Vänster fotled inspekteras och palperas utan anmärkning. Ingen instabilitet.

Senaste röntgenundersökningen av vänster lårben utfördes enligt journalhandlingar i maj-78, varvid frakturen befanns helt utfylld. I mars-79 har röntgen av ländrygg och bäcken företagits. Man har härvid funnit en vänsterkonvex scolios med vertex i höjd med L:4 - L:5, uppmätt till 10 grader. Minimala spondylospålagringar på kotkroppskanterna.

Sammanfattningsvis har patienten således en del kvarstående besvär av trötthetskänsla i ben och värk i ländryggen. Objektivt föreligger en klar benförkortning vänster, vilken okompenserad ger sekundär scolios i ländryggen. Detta kan vara orsaken till patientens ryggbesvär. Benförkortningen är att betrakta som permanent. Patienten måste för all framtid använda skoförhöjning."

Utöver Sundholms läkarintyg finns i skadeakten ytterligare två läkarintyg, utfärdade 9 mars 1977 respektive 31 maj 1978. I dessa intyg, vilka alltså utfärdades innan invaliditetstillstånd inträtt, har emellertid icke berörts den nu aktuella sambandsfrågan eller överhuvud omnämnts att N.N. drabbats av ryggbesvär.

Uttalandet av bolagets förtroendeläkare synes böra leda till att trafikskadan beräknas ha medverkat till en inkomstminskning motsvarande i varje fall 10 % av inkomstunderlaget för N.N. såsom oskadad. Ingen omständighet motsäger enligt nämndens mening att detta underlag bör anses vara i nivå med vad N.N:s arbetskamrater nu i genomsnitt förtjänar. Nämnden kan slutligen av den föreliggande medicinska utredningen inte finna stöd för antagande att NN:s inkomstskillnad i förhållande till arbetskamraterna inte i sin helhet har sin grund i trafikskadan. Hela den beräknade inkomstskillnaden 6.500 kronor för år bör alltså anses vara en av trafikskadan betingad inkomstförlust. Denna årliga inkomstförlust bör skäligt kunna antas för perioden 5 mars 1979 - 31 december 1981.

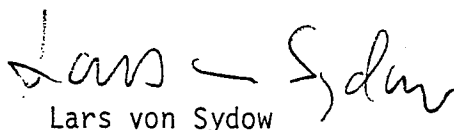
N.N. bör alltså få ersättning från trafikförsäkringen för inkomstförlust under perioden 5 mars 1979 - 31 december 1981 med 6.500 kronor för år.

Till följd av trafikskadan uppges N.N. ha vissa merkostnader för värktabletter. Skadan medför även olägenheter för henne i form av anspänning i arbetet m.m. För kostnader och olägenheter under perioden 5 mars 1979 - 31 december 1981 bör hon få ersättning med 2.500 kronor för år.

Enligt nämndens mening bör lyte- och menersättningen kunna bestämmas nu. Skälig ersättning till N.N. för lyte och men (inklusive ärr) utgör 15.000 kronor.

Frågan om ersättning för inkomstförlust, kostnader och olägenheter från och med 1 januari 1982 bör prövas i anslutning till den tidpunkten."

Stockholm 18 juni 1980

Lars von Sydow